

No. 7
(65.66)

16 AUG.
1916

AFZONDER-
LIJKE
NUMMERS
12½ CENT

Panorama

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ LEIDEN

ABON-
NEMENT
PER
KWARTAAL
f 1.50

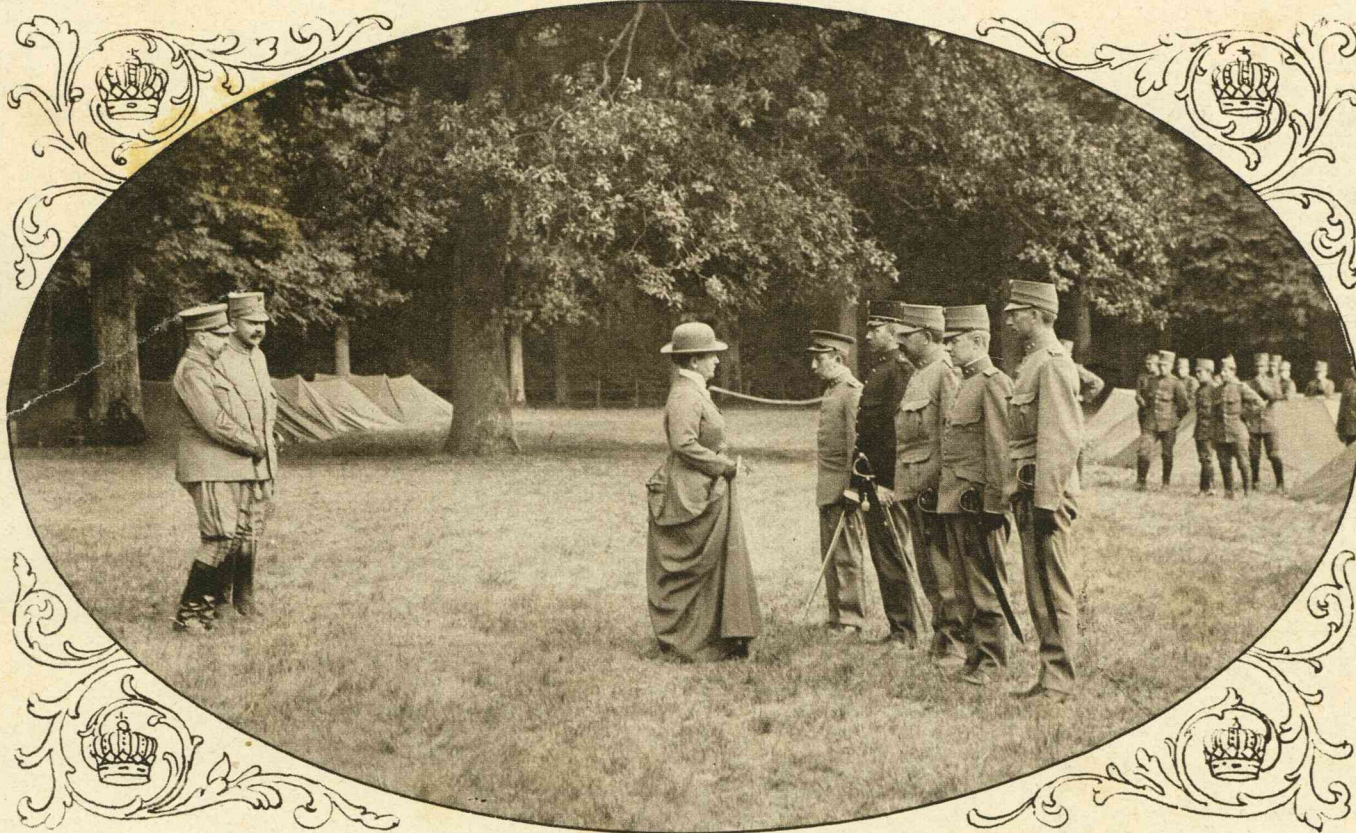
PER WEEK
12 CENT

De tiendaagsche tocht van het Instructie-Bataljon

De aankomst van de deelnemers in het bivak te Bennebroek.

Door een aantal korporeals van het Instructie-bataljon te Kampen is, onder bevel van kapitein J. Van Kaathoven, 'n tiendaagschen marsch, met oefeningen onderweg, gehouden door een gedeelte van Nederland. Donderdag 3 Aug. begaven zij zich per trein van Kampen naar Amersfoort en tot Zaterdag 12 Augustus werd de tocht aldus genomen: te voet v. Amersfoort naar fort Blauwkapel, Bodegraven, Zoetermeer, Scheveningen, Den Haag, Leiden, Bennebroek en Haarlem, en voorts per Spoor van Haarlem naar

De Koningin onderhoudt zich met de officieren van het bataljon.

Amsterdam en van de hoofdstad per boot naar Kampen. Een mooie tocht dus! Vanuit Leiden, waar de manschappen bij de burgers werden ingekwartierd, en waar hun een gastvrij ont-haal werd aangeboden, vertrok de troep Vrijdag naar Bennebroek, waar in tenten werd ge-bivakkeerd. Om vijf uur kwam H.M. de Koningin in het bivak, waar Zij de troepen inspecteerde. H.M., die zich geruimen tijd met de officieren van het bataljon onderhield, toonde Haar groote tevredenheid over de pres-taties van den troep.

Het aandraagen van de bossen stroo voor het nachtleger.

(foto's H. Jonker & Zn.)

LANGS DE NOORDZEE

ZANDVOORT

een Amsterdamsche opgeschoten jongen naast ons.

— En dan moet je bedenken, dat je nog alleen maar het bovenste ziet, beweerde zijn kameraad...

We vorderden nu beter. Alleen een poppenkast, omstuid door ruim 'n duizend kinderen, stond den nieuwen stoet dagjesmensen nog in den weg, maar met een omtrekkende beweging slaagden we erin het strand te bereiken.

Nu, daar was het niet mis. In de eerste plaats dan de zee, hè. Dezelfde zee als in Bergen; nou,

en dan de zon, hè. Ook dezelfde als daar. Dan het zand, ander zand, maar met meer papier bestrooid, je loopt hier op sommige plaatsen werkelijk in de papieren, zooals het spreekwoord zegt. Het was eb; aan een soort van binnENZEETJE was 'n leger van kinderen aan het scheppen, bewaakt door de moeders die handwerkten of dommelden in de badstoelen of ter aarde uitgespreid lagen als balen boven- en onderkleeren. Dit is de afdeeling van de voorzichtigere moeders; de meer overspannene of dapperder mensen laten de kinderen in de zee zelf morrelen, maar de ware rust hebben ze niet. Elk oogeblik zie je de zielen met verwilderde blikken heen- en weer-stuiven, en hoor je ze met schelle kreten als stoom-

Zandvoort. — Strandvermaak.

Ginds deinen gansche kudden zwemmers en zwemsters in de branding; elders voeren plezierbootjes hoopjes plezier-menschen heen en weer; magere hitten dragen gedwee de aankomende ruitertjes en amazonetjes op hun houten ruggies; en de badmensen en badvrouwen met hun koperroode bloote beenen zijn in druk bedrijf, hebben geen handen genoeg om al de klanten van pakjes, broekjes, mutsen te bedienen. Wandelende orkesten zijn alomtegenwoordig. spelen alles wat je maar wilt, en de juffertjes in hun witte jurkjes, witte kousen en witte schoentjes halen haar hartje op, want het zand mag niet heel makkelijk dansen, toch is het een heele leut zoo in de open lucht te draaien en te stappen en rond te dwarrelen.

Maar een van de heerlijkste momenten van zoo'n dag is het opkomen van den vloed, die hoewel lang van tevoren verwacht, toch altijd weer plotseling de menschen komt overvallen en in een wilde vlucht wijken de landrotten achterwaarts; gillende vrouwen torsen dozijnen schoenen, schoppen, kleeren, emmertjes, gansche inboedels; gierend hollen ze door elkaar, en staan juist als ze denken weer goed en wel op 't droge te zijn, ineens weer tot de enkels in het schuimende water. De kinderen, die den heelen dag gewerkt hebben om groote dammen tegen den vloed op te werpen, jubelen als het water erover heen loopen komt, en werken en lachen en juichen en paddelen en plassen dat het een klinkklare prettigheid is.

Wij, kiek- en schrijfredacteur beiden, amuseerden ons, het moet ons van het hart, niet minder dan de kinderen; we zwommen, we waadden in de kinderen dien dag; we zaten er tot over de ooren in; ze frischten onze toch altijd min of meer geblaseerde persmenschenzielen op met hun jeugd en onstuimige pret en mateloos geluk om eenen vacantiëdag, en uit dankbaarheid voor de verjonging, die ze ons gaven, kiekten we ze voor „Panorama”.

Het was warm geweest. Het was vermoeiend geweest, en de menschen met kinderen begonnen af te zakken. Ook de zon zakte al aardig af. Maar zoo laag, op de zee bijna liggend, in een onmetelijken vuurgloed rondom, is zij wellicht op haar wonderbaarlijkst, op haar schoonst den ganschen langen zomerdag.

— „Wat 'n gezicht, mens, wat 'n gezicht,” zoo roemde 'n dichtertlijk-aangelegd dagjesmenschje dat prachtige schouwspel in het Westen, — „het is net 'n open bakkersoven”...

De kinderen verdwenen nu gaandeweg; in onafzienbare beelden trokken ze naar trein en tram, met vader en met moeder, en met zuster en met broeder, oome Piet

Zandvoort. — Het openluchtbal bij het wandelend orkestje.

draaimolen-lachmachines de namen van de kinderen uitgillen. Radeloos wagen ze zich een eindje de zee in, komen gewoonlijk terug met de kinderen, en bovendien zoozeer doorzoogde onderkleeren, dat je 'n oogenblik denkt met aangespoelde drenkelingen te doen te hebben.

Maar dat zijn de schaduw-tjes van het groote lichttafereel: de hevige, ongegeneerde pret van, met en om de kinderen. En de groote menschen hebben niet minder plezier dan de aankomelingen; ze zijn uit en thuis aan het volle strand; het is net of je in de Kalverstraat bent, zooveel kennissen. — Zoo, ben jij daar ook? — Nou, of ik. — Allang? Logeer je hier? Reken maar... Een vuurwerk van groeten en gevleugelde woorden. De tentjes puilen uit van schaduw- en limonade-begeerigen, het ijs wordt bij dozijnen emmers aangevoerd en verslonden.

Zandvoort. — Een binnENZEETJE.

— Voerden we u, vriendelijke lezers, een vorigen keer naar het stille vriendelijke Bergen, thans zal het een vrij wat drukker plekje aan de Noordzee zijn, waarheen we u meenemen; u raadt het al, want vanaf Bergen zuidwaarts afzakkend komen we te... ja, eerlijk gezegd, kwamen we te Wijk aan Zee; maar dat leek ons in de stemming, waarin wij dien morgen waren, te... te kalm. Want... eerlijk gezegd: „Een mensch is niet eens zus of hij is ook wel eens zoo”. Het is een oud spreekwoord, maar een waar, en het zal U, vriendelijke lezeressen en lezers, ook wel zoo gaan. Wij kozen dus de eerstvolgende zuidelijker gelegen badplaats aan de Noordzee: Zandvoort.

In de Tempeliersstraat te Haarlem namen we de tram, die van Amsterdam ons met het wijd vermaarde Zandvoort verbindt. Het weer was, zooals een juffrouw het terecht noemde, „merakel fijn.” 'n Hitte, menschen, daar uw dienstwillige dienaren niet van weerom hadden. En 'n menschen... opgepakt als sprut. De kinderen, met blikken emmers en houten schopjes uitgerust, blerden van ongeduld om te graven en zich onherkenbaar te bevullen, en maakten 'n leven als 'n oordeel, maar ze moesten hun harts-tocht bedwingen tot er zand was, en daarvoor moest eerst het stelletje te Zandvoort arriveeren. Daar was geen doen aan. Een moeder verbood een al te luidruchtigen nakomeling met de ongunstige woorden „schep nou niet zoo op”, maar er was nog niks op- en nog niks af te scheppen, zei de kleine kwibus. Ja, je moet er tegenwoordig bij de kinderen maar om komme.

We kwamen net bijtijds aan om te merken, dat een kruimel van een knulletje achter onzen rug aan ons fototoestel zat te peuter, en wij redden de camera nog als door een wonder. Nog één minuut... en het kostelijke kastje was ten prooi gevallen aan de door paedagogen hooggeroemde maar dikwijls toch erg schadelijke onderzoekingsdrift, den kinderen eigen.

De Kerkstraat, die naar het strand leidt, (tenminste als je er aan de dorpszijde in gaat) zat, zeg maar, vastgestampt met menschen en kinders. Er was geen doorkomen aan. Je kon wel over de hoofden loopen. Tenminste dat zeggen ze wel eens, maar eigenlijk zou het toch niet meevallen, denken wij. Voetje voor voetje schuivelden we dus maar langs den beganen grond voort, tot er ineens lucht kwam, lucht en licht. Vóór ons lag de wijde zee.

— Wat 'n waoter, wat 'n waoter, deed vol verbazing

Zandvoort. — Gezicht vanaf den Uitzichttoren.

Zandvoort. — Een beeld van de dichte dagelijksche strandbevolking.

en tante Griet, het heele familie-husje, verlieten ze het zoo treffend bezongene en bezingenswaardige Zandvoort bij de zee.

En wij groote-menschen hadden nu het rijk zoo'n beetje alleen; werken deden we niet meer, uitgekiekt voor dien dag, gingen we 'n stukje eten, en slenterden daarna het Badhuiseens in om van het strijkje een uurtje te profiteeren, tippelden eens naar het Kurhaus om naar het dansen te kijken, en gingen toen op de valreep in Monopol nog 'n moppie muziek hooren. Dan strekten we onze beproefde ledematen maar weer op de banken der electriche tram uit, tevreden over ons daagje aan het drukke strand, voldaan omdat we er voor u wat van meenamen, de een in de hersens van zijn camera, de ander in de camera van zijn hersens, wij, uwe dienstwillige dienaren, kiek-en schrijfredacteur.

EPISODE

door C. V. M.

Wij zagen haar voor het eerst, toen we naar buiten gegaan waren om te roeien. Ik roeide, Suus, mijn vriendin, stuurde. Opeens zei Suus, die rond zat te kijken, op haar onverschillige manier: „Kijk die daar es genoeglijk liggen.”

Ik keek, en wat ik zag frappeerde me. Toch was het alleen een jong meisje dat aan den kant van het water in het gras lag, de armen onder haar hoofd gevouwen, de voeten diep weg in het lange gras, het figuurtje in zalige, perfecte rust. Door het plassen van mijn riemen opmerksaam geworden, richtte het meisje zich plots half op en keek naar ons. Ik bedacht, dat ik zelden liever, aantrekkelijker meisjeskopje gezien had, dan zich nu uit het lange gras naar ons toeboog. Als bij intuïtie hield ik mijn riemen stil, en terwijl we naar den walkant dreven, riep ik: „U ligt daar heerlijk.”

Een warm rood golfde over het gezichtje. — „Ja,” zei ze. Misschien om nog een moment langer naar haar te kunnen kijken, zei ik: „Een prachtig dag, vindt u niet?”

„Ja,” en dan: „wat roeit u daar zâlig.” Ik keek naar Suus, die met hetzelfde onbewogen gezicht van altijd zat rond te kijken, en vóór ik het wist had ik het al gezegd: „Hebt u misschien trek een eindje mee te roeien?”

„O, dól, maar waar moet ik met mijn fiets heen.” — De fiets lag naast haar in het gras, een eindje op zij. „Tja” Ik keek rond, dacht na, keek naar Suus, die ook scheen te denken, en vond de oplossing. „Weet u wat, stalt u ze daar ginds bij dat huisje. Dan zetten wij u daar straks weer af.”

„O ja, ja, goed.” — Lenig sprong ze op fietste weg.

„Weer écht iets voor jou,” zei Suus hoofdschuddend.

„Suzanna,” ijverde ik, onverstoorbaar goed gehumeurd, „heb je ooit grooter beeldje gezien?”

„Ja, maar 't is toch het karakter,” begon Suus doceerend.

„Waar het op aankomt,” vervolgde ik. „Juist, lieve meid. Je hebt gróót gelijk! En jij bent een naar grimmig vrouwspersoon.” —

Toen brak de zon bij Suus door en ze lachte. Ik ook. Wij kenden elkaar door en door, en onze vriendschap was een van de vele mooie dingen in ons leven.

Vlug roeide ik door tot aan het huisje. Daar stond ze al te wachten. Ik kon zien dat ze het angstig vond van den kant af in het bootje te stappen. „Voorzichtig maar,” zei Suus met haar zware stem. Ik hielp haar, bemoeidigde: „Kom, 't betekent niets. Een klein sprongje. Zoo, daar bent u al.”

Het meisje stond in de boot, wat verlegen, wat vreemd. „Gaaf u zitten,” noodde ik. „Maar laten we eerst even kennis maken. Hier, mijn vriendin Suze Westerman, en ik ben Nan ten Have.”

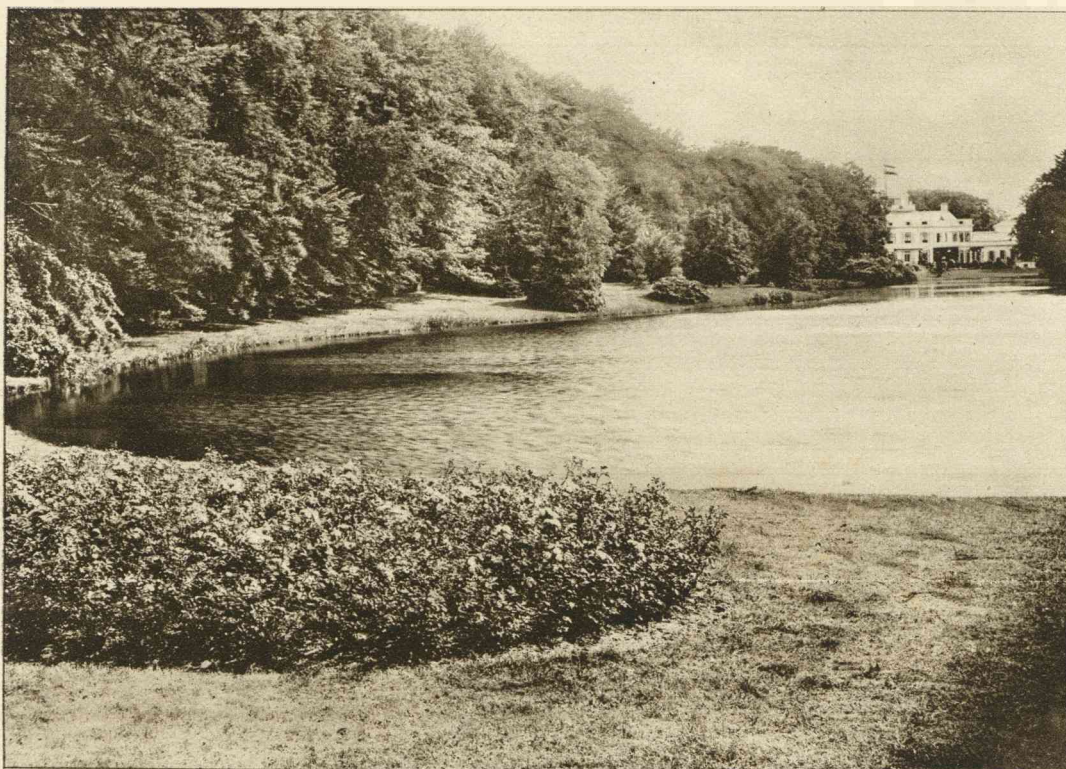
„Aangenaam.” Ze stak een klein, fijn handje uit, dat ik krachtig schudde; ik hoopte ook op den jongensachtig-

fermen handdruk van Suus. — „Ibén Adri van der Doeze.”

Toen nam ik mijn riemen weer op; Suus greep het roer, en spoedig dreven we weer midden op de kalme, stille vaart, met om ons het gegons en gezoem van de talloze zomervliegjes, die hun vreugde en dardelheid uitdansten in hun eersten, en eenigen levensdag.

Ons nieuwe kennisje zat rond te kijken met wijd-open, verrukte oogen. Ik voelde, dat ze zich niet bewust was, hoe zij van het ons omringende toch wel de allermooiste was.

Ze zag er heél eenvoudig uit in haar wit linnen japon-

EEN VORSTELIJK GESCHENK.

Een onzer fotografen werd in de gelegenheid gesteld op het paleis te Soestdijk eenige opnamen te doen van den eersten bloei der Aalsmeersche rozen, die H. M. de Koningin aan H. M. de Koningin Moeder den tweeden Augustus 1915 schonk ter gelegenheid van Hoogstderzelver verjaardag. Een tweetal van de door hem gemaakte foto's reproduceeren wij op deze pagina.

netje. De rok was gewoon, glad. De blouse, sport-model met omliggenden kraag, droeg als eenige garnering een zachtroode, losjes-geknootte das. Ze had geen hoed op, en ik kon niet genoeg kijken naar 't zachte, bruine haar, waar de zon goudglansen over strooide.

Twee dikke vlechten waren op bakvischenmanier om haar hoofd gewonden, en uit de vlechten sprongen kleine, kroezende, ondeugende haartjes. En dan haar oogen, van het mooiste, zuiverste blauw, vergeet-mij-niet-oogen, met een warmen, donkeren glans. En haar neus, klein, fijn, iets wippend. Haar mond met de gave witte tandjes, waarvan alleen de hoektand een weinig afweek, wat iets bijzonder charmants gaf aan haar spreken en lachen. Telkens moest

Later hoorden we dat ze pas achttien geworden was. „Je voelt je oud bij zoo'n stuk jeugd,” zei Suus toen we thuis waren, tegen mij. —

„Ja, wij zijn ook al vijf en twintig,” beweerde ik would-be tragisch.

Maar zij, Adri, was ontegenzeggelijk de gepersonifieerde Jeugd. Haar eenvoudige geschiedenis hoorden we dien middag. Want na het roeien, fietsten we gezamenlijk weer naar de stad terug, en in dien tijd raakten we natuurlijk intiem. Ze woonde alleen met haar moeder, die ziekelijk

was; ze was de eenig overgeblevene van vijf kinderen. Haar vader was al jaren dood, dus was haar moedertje alles voor haar! Ze ging ook haast nooit alleen uit, maar nu was er een vriendin van haar moeder te logeeren, en moedertje had er zó op aangedrongen, dat zij nu óók eens moest profiteeren van het mooie zomerweer, dat ze niet meer had kunnen weigeren. — We waren door haar geschiedenis wat stil geworden. Alleen een moeder, die steeds lijdend was, vader jaren geleden gestorven, zij de jongste en eenig-overgeblevene van vijf. Suus reed met gefronste wenkbrauwen. Ik voelde, dat haar gedachten de mijne waren.

Toen we afscheid namen, gaf ik haar mijn adres. „Komt u eens aanloopen 's avonds?” vroeg ik. „U vindt mijn vriendin haast altijd bij me.”

„O ja, heél graag,” zei ze, en ze meende het; „en toe, noemt u me astublieft Adri.” — „Best,” zei ik. „Je weet, ik ben Nan.”

„En ik ben Suus,” zei deze, haar freewheel heen en weer snorrend. — „Dag Adri,” we schudden haar hand. — „Dag . . . Nan, Suus.” Ze haperde even, maar ze zei het tóch.

Twee avonden daarna, toen ik voor de open balcondeuren van mijn kamer een stoel hing, en Suus met haar mooie alt het lieve, oud-Fransche liedje „Jeunes fillettes, profitez du temps” zong, dat ze luchtig op de piano begeleidde, diende onze Geertje juffrouw Van der Doeze aan. Het was Adri, met een enorm bouquet bloemen in haar armen. „Voor jullie allebei,” zei ze. We begroetten haar hartelijk, ook Suus, die anders tegen vreemden wel eens ijsklompachtig doet, wat haar vaak onbemind maakt. Adri zakte met een zuchtje van genoegen neer in een van mijn stoeltjes, dat ik haar toeschoof. „Wat is het hier éenig-gezellig,” zei ze, verrukt de kamer in zich opnemend. Suus zong nog wat door, en het avondje werd knus-intiem. Later stelde ik haar beneden nog voor aan vader en moeder, en aan mijn broer George. Ik merkte, dat vader en moeder ook bekoord werden door haar lieve, wat verlegen maniertjes. Je vóelde zoo,

dat het geen geposeerde verlegenheid was, maar een echte kinderlijke timiditeit die niet afstootte, maar juist aantrok. In den mooien zomeravond bracht ik haar en Suus eer eind weg, terwijl we haar beloofden den daaropvolgenden avond bij haar te komen.

Toen ik weer thuis kwam, trof ik George in de gang. „Zeg,” zei deze, met twintigjarige blague. „waar heb je die schat opgepikt?”

„Wie bedoel je?” deed ik onnoozel.

„Nou, die Atie of Adri of hoe ze heet. Dat 's wat anders dan Suus en jij, zeg!”

„Jongske, ga naar bed,” zei ik, gewend aan dergelijke vleiende uitlatingen. „En denk jij maaraan je Fietje hoor!”

Fietje was zijn „vlam” waar hij mee „scharrelde.” George gooide zijn slaapkamerdeur met een bons dicht. „Nacht kereltje,” riep ik nog vriendelijk.

II.

EEN VORSTELIJK GESCHENK.

De Aalsmeersche rozen in bloei.

ik mezelf weer bekennen, dat ik zelden mooier, meer gedistingeerd meisje gezien had, dan nu tegenover me zat in de boot. Later zei Suus, toen ik haar oordeel vroeg: „Ze lijkt net een Engelsch plaatje.” En werkelijk, daar leek ze op, op een van die fijne, slanke, welbekende Engelsche meisjesfiguurtjes.

De conversatie vlotte wel. Toen ze over haar eerste verlegenheid heen was, praatte ze aardig. Ik filosofeerde in mezelf, hoe oud ze zou zijn. Hoogstens zeventien dacht ik.

(foto's „Ho,land”.)

Ook het avondje bij Adri thuis verliep zoo in-geenoeiglijk. Mevrouw Van der Doeze, op en top lady, ontving ons bijzonder hartelijk, en ze bedankte ons nog op een lieve manier voor den prettigen middag, dien we haar dochter bezorgd hadden.

We werden er wat verlegen mee, vooral Suus keek tamelijk hulpeloos rond. Maar er heerschte zoo'n innige, sympathieke stemming in de kamer, dat we ons hier weldra ook door omvangen voelden worden. En we knikten eens tegen elkaar, Suus en ik, wat we alleen deden, als we beiden bijzonder

in onze nopjes waren. Adri schonk thee; opmerkelijk was het hoe haar moeders liefdevolle oogen haar overal volgden; ofschoon ze met ons sprak, dwaalden haar blikken af naar Adri. Het bleek uit alles, dat Adri het eenige kostbare in haar leven was. Toen we 's avonds naar huis gingen, zei Suus: „t Was toch wel een snugger idee van je Nan, om haar bij ons in de boot te halen.” — Daar was alles op Suus' droge manier mee gezegd.

De omgang met Adri bleef voortgaan. Ik begon zò veel van haar te houden, van haar aardig, ongekunsteld persoontje, van haar heele lieve, onbedorven karakter, en zonnige vroolijkheid, dat ze me werd als een jonger zusje. Soms kwam ze maar een half uurtje, en als Suus en ik dan zaten te musiceeren, dan kroop ze als een stil muisje in haar hoekje, en als je naar haar omkeek, lachte ze tevreden. Ik heb haar nooit anders dan zonnigen tevreden gezien.

Eéns zag ik haar gezichtje veranderen, toen Suus vertelde van haar nichtje, dat geopereerd moest worden. „O, vreeselijk, hè?” klonk haar stem beangst. „Nee, een operatie,” en ze rilde, „dat vind ik het ergste.”

„Malle meid,” zei ik, over de dikke vlechten strijkend, „het is heusch zoo erg niet. Als je weggemaakt wordt, voel je er niets van, en de dokters zijn tegenwoordig zoo knap.”

„Ja, dat weet ik wel, maar o, als ze daar in je lichaam gaan snijden en kerven!” Weer rilde ze. Even dacht ik, of haar angst was voor het bederven van haar mooie figuurtje, maar later bleek me, dat het niets dan een intense, fysieke weerzin was van het idee, „dat er dan met messen in haar gesneden zou worden.”

Suus trachtte het ook weg te redeneeren, dien angst. Maar ze bleef verder wat stil en afgetrokken.

We vergaten echter dit kleine voorvalletje in den drukken, roezemoezigen tijd, die volgde. We namen Adri vaak mee naar concerten, bleven ook veel bij haar komen, omdat we haar moeder ook niet altijd alleen wilden laten. En het leven vervolgde zijn gang.

Eens op een dag, het was in het voorjaar en we kenden elkaar al bijna een jaar, kwam Adri 's middags, toen ik alleen was, even aanwippen.

„Heb je iets?” vroeg ik, want ze zag er bleek en smalletjes uit.

„k Heb wat last van maagpijn,” zei ze bedrukt.

„Al lang?” — „Och, een paar weken. denk ik.”

„Maar kindje, doe je daar niets tegen? Ga eens naar een dokter,” zei ik, direct bezorgd. Ze zag er zoo witjes en teer uit.

„Nee, ik wacht nog maar even. Misschien gaat het zò wel over. Anders is moeder direct zoo ongerust.”

„Ja, maar je moet toch voorzichtig zijn hoor! Je ziet echt wat betrokken. Ziet je moeder dat niet?”

„Jawel, maar ik zeg, dat het van het voorjaar komt.”

Ze bleef ook niet lang, en ze lag lusteloos op mijn divan.

Later zei ook vader, die haar in den tuin tegengekomen was: „Wat zag de kleine meid er slecht uit, Nan! En wat gloieden haar handen.” — Ik maakte me beslist ongerust, vertelde het 's avonds aan Suus, die zei: „Misschien is het wel het voorjaar. Daar hoor je heusch wel meer van.”

Den volgenden dag ging ik eens bij haar kijken. Toen zat ze met haar Moeder in den tuin, en de smeekende blik, die me trof, zei me, dat ik deze niets mocht zeggen. Ze leek ook werkelijk opgewekter en ze praatte geanimeerd.

En de rol van „een beetje maagpijn te hebben,” heeft ze volgehouden tot ze op een zekeren dag instortte. De dokter,

„JEAN DARLOT”, DRAMA IN 3 BEDRIJVEN VAN LOUIS LEGENDRE.
Door de Koninklijke Vereeniging „Het Nederlandsch Tooneel” wordt voor 't voetlicht gebracht „Jean Darlot”, waaruit wij hierboven een scène uit het tweede bedrijf in beeld brengen. V.l.n.r.: Mevrouw Boisset — Wilh. Schwab-Weiman; André Boisset — Folkert Kramer; Louise — Gusta de Vos-Poolman; Jean Darlot — Louis Bouwmeester. (foto Couvée).

„DE VERHEERELIJKTE SCHOENLAPPERS OF DE GE-CROONDE LEERSSE”.
Hierboven een groep uit het door de Koninklijke Vereeniging „Het Nederlandsch Tooneel” op de planken gebrachte „De verheerlijkte Schoenlappers of de gecroonde leersse”. V.l.n.r.: Kosen — Willem Hunsche; Teunis — Adriaan v. d. Horst; Jaqueline — Rika Hopper; Maey — Betty Holtrop-v. Gelder; Jooren — Willem v. d. Veer. (foto Couvée).

die weinig zei, achtte overbrenging naar het ziekenhuis dringend noodzakelijk. Suus en ik, die, toen ze 's middags weggebracht was, den geheelen avond bij haar moeder

geweest waren, kwamen stil en bedrukt thuis. We spraken heel weinig, en ik wist, dat Suus, ofschoon ze zich groot trachtte te houden, denzelfden angst om ons jong vriendinnetje had, als ik.

Toen we op den eersten bezoekdag naar het ziekenhuis gingen, zei Suus opeens: „Weet je nog Nan, hoe bang ze voor opereeren was? En nu zal het er toch misschien van komen.”

Maar toen we bij haar gelaten werden in de groote, heldere kamer waar ze alleen lag, toen lachte haar teere gezichtje ons toe met den ouden, zonnigen lach: „Zeg, ik ben onderzocht en ik behoef niet geopeerd te worden.”

Ik herademde. „O, wat heerlijk. En heb je nog pijn?”

„Nog wel een beetje soms. Maar dan krijg ik een spuitje, en dan voel ik heelemaal geen pijn meer. En ik mag misschien al gauw weer naar huis, heeft dokter gezegd.”

O, die juichkreet . . . „Ik mag misschien al gauw weer naar huis...”

We mochten niet lang blijven, en toen we de breede trappen weer afdaalden voelde ik me zoo hoopvol en licht. Doch Suus keek nadenkend-strak voor zich uit. Ze is niet zoo'n optimiste als ik ben. „Ik zou toch den dokter wel eens willen spreken,” zei ze. —

„Waarom?” vroeg ik. — „Och, 'k weet niet; kom, ga maar mee. Ik vraag die zuster of ze ons even wil aandielen. Ik zal het woord wel doen.”

Werkelijk ontving de dokter ons. „U kunt gerust tegen ons zeggen, wat haar mankeert,” eindigde Suus haar betoog. De dokter keek naar Suus, naar haar zelfbewuste houding, haar stroeve, energieke gezicht. — „Bent u familie van het patiëntje?” — „Nee,” zei Suus voor mij, „maar we interesseeren ons bijzonder voor haar.”

. De kamer zag uit op den tuin, die het ziekenhuis omringde. In een boom voor het open raam zong een vogel; in den tuin liepen een paar zusters. Over alles hing een stille, haast plechtige rust.

En toen klonk de stem van den dokter: „Het patiëntje is zeer gevaarlijk ziek. Een operatie zou niet meer gebaat hebben.”

„Is het hopeloos?” vroeg Suus. Haar stem klonk me vreemd, ver-af. — „Ja,” zei de dokter.

Het Schooiertje en de Gravin

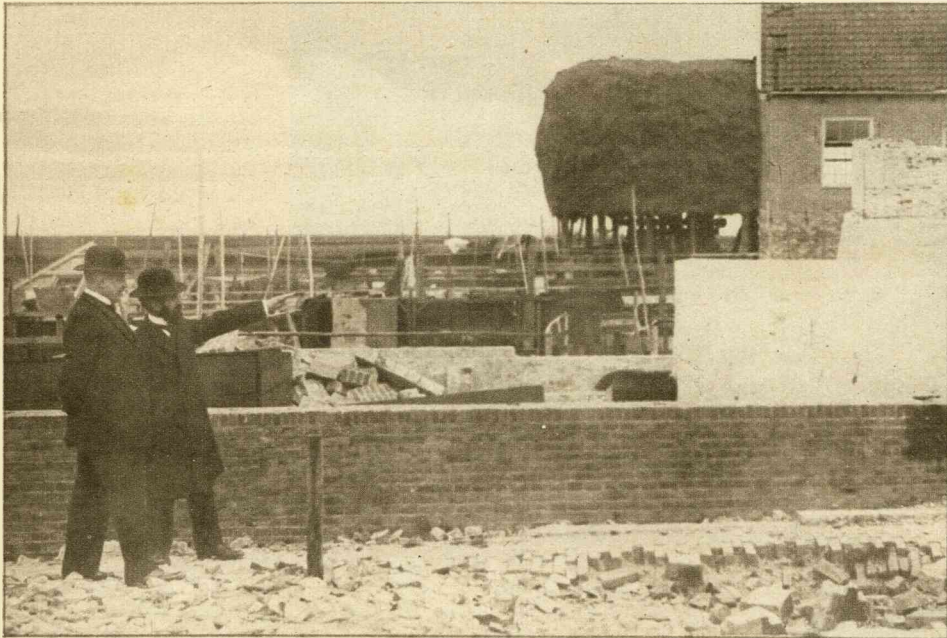
DOOR WALTER LOEB

Ze had haar klein, rechtlijnig, aristocratisch neusje éven buiten de majestueuze deur van het deftige huis gestoken, was daarop haar pelsmanteltje gaan halen en het warme hermelijnen bontje, omdat het koud was en stormachtig. Toen was ze naar buiten gelopen om eventjes Wally uit te laten; het welverzorgde en weldoorvoede tekkeltje, dat zoo zelfbewust de menschen kon aanzien en waarvan men zeide dat het uit hetzelfde nest kwam als het tekkeltje van den Prins. Dit zeide het Gravinnetje niet zonder trots: het getuigde weer van de eminente hofrelaties.

Het diertje liep snuffelend op de stoep heen en weer, rook eens aan een lantarenpaal, opende een weggeworpen papier, hield zich daarna onledig met het onderzoeken van een collega, hetgeen men zou kunnen betitelen als het

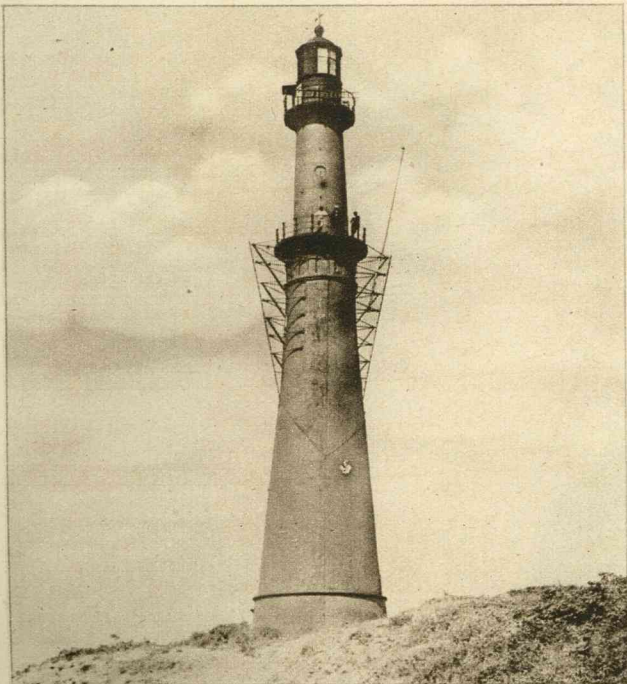
(Zie vervolg op pag. 12).

HET EILAND MARKEN NA DE VERWOESTING.

Gevolg gevend aan de uitnodiging van den burgemeester van Marken, is een onzer operateurs er op uitgegaan om eenige fotografische opnamen te maken van het eiland Marken zooals dit er na de verwoesting uitziet. Speciaal vervaardigde hij die opnamen, die de wederopbouw van het zoo bekende eiland weergeven. Links: De burgemeester van Marken geeft een bezoeker iplichtingen over een huis, waar eenige menschenlevens te betreuren zijn geweest; rechts: meisjes, in de typische kleederdracht, halen een geheel door den vloed verwoest huis leeg van de daarin gevallen steenen. (foto's „Holland”.)

UIT HET VOLLE LEVEN

De oude vuurtoren te Renesse.

(V.F.B.)

De eerste marktdag te Bergen op Zoom. (foto „Holland“).

Het jaar- en oogstfeest der Amsterdamsche vereeniging voor volkstuinten „Hofwijck“.

(V.F.B.)

De oude vuurtoren te Renesse, die tijdens de regeering van Willem II gebouwd is, is de vorige week door de genietroepen opgeblazen, daar hij bij de bestaande toestanden niet meer van voldoende nut is. Een en ander ging met een zekere plechtigheid gepaard. De vice-admiraal Hecking-Colenbrander liet door elektrische ontsteking de springstof ontploffen. — Bergen op Zoom heeft verleden week zijn eersten marktdag gekregen, die officieel door den burgemeester is geopend. Op onze foto ziet men hem een marktvrouw een bloem geven. — Zooals ieder jaar hield ook heden de Amsterdamsche vereen. v. Volkstuinen „Hofwijck“ haar jaar- en oogstfeest, bestaande uit muziek-, allegorische optochten, vuurwerk en andere feestelijkheden. De feestvierende menigte bood temidden van de kleurige en geurige tuintjes een eigenaardigen aanblik. — Nabij het station Vludrop daalde ver-

MR. P. J. v. d. ZWEEP. †

Op 63-jarigen leeftijd is te Den Haag overleden Mr. P. J. v. d. ZWEEP, oud-raadsheer in het Hooggerechts-hof van Nederl.-Indië, ridder in de orde van den Nederl. Leeuw. — Den 16en Augustus herdacht de heer C. VAN DUIN den dag dat hij vóór

C. VAN DUIN.

JHR. J. P. W. v. DOORN.

40 jaar als besteller te Egmond aan Zee in functie kwam. Onafgebroken was hij werkzaam tot tevredenheid v. ingezetenen en badgasten, die hem reeds kenden. — Tot burgemeester van Heemstede is benoemd Jhr. J. P. W. VAN DOORN.

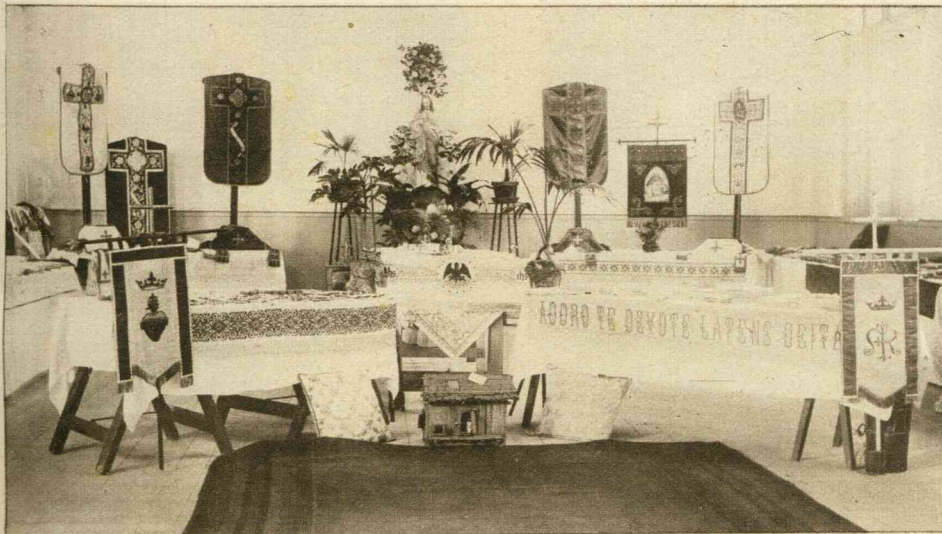
leden week de Duitsche tweedekker B 147, wegens een defect aan den motor. De inzittende, luitenant Grossmann, bezitter van het ijzeren kruis 1ste klas, trachtte zichzelf met een groot dolkmes het leven te benemen, toen hij verhinderd werd weer op te stijgen. — Verleden week is te Rotterdam met militaire eer begraven de Belgische majoor Diegerick. Onze foto geeft den stoet onderweg op de N. Binnenweg. — Door den Missiekring van het H. Hart is te 's-Gravenhage een Missietoonstelling gehouden, waarop met vreugde door het bestuur kan worden teruggezien: mooi weer, veel belangstelling, goede gaven en warme harten voor het missiewerk. — De afdeling Amsterdam van den Nederl. R. K. Volksbond gaf Zondag j.l. in den Tolhuistuin te Amsterdam een zeer goed geslaagd openluchtspel, waarvan wij een der mooiste scènes in beeld brengen.

De bij Vludrop gedaalde Duitsche vliegmaschine.

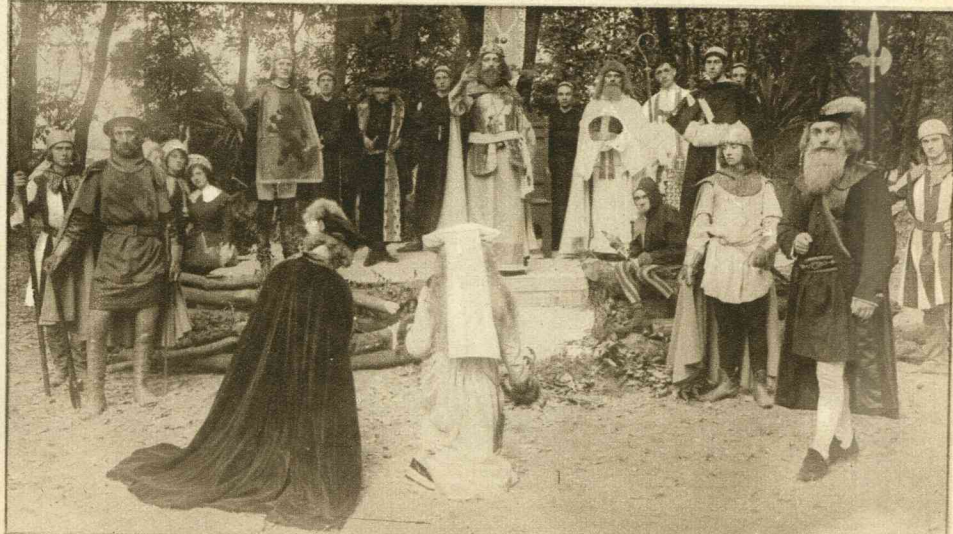

De begrafenis van den Belgischen majoor Diegerick.

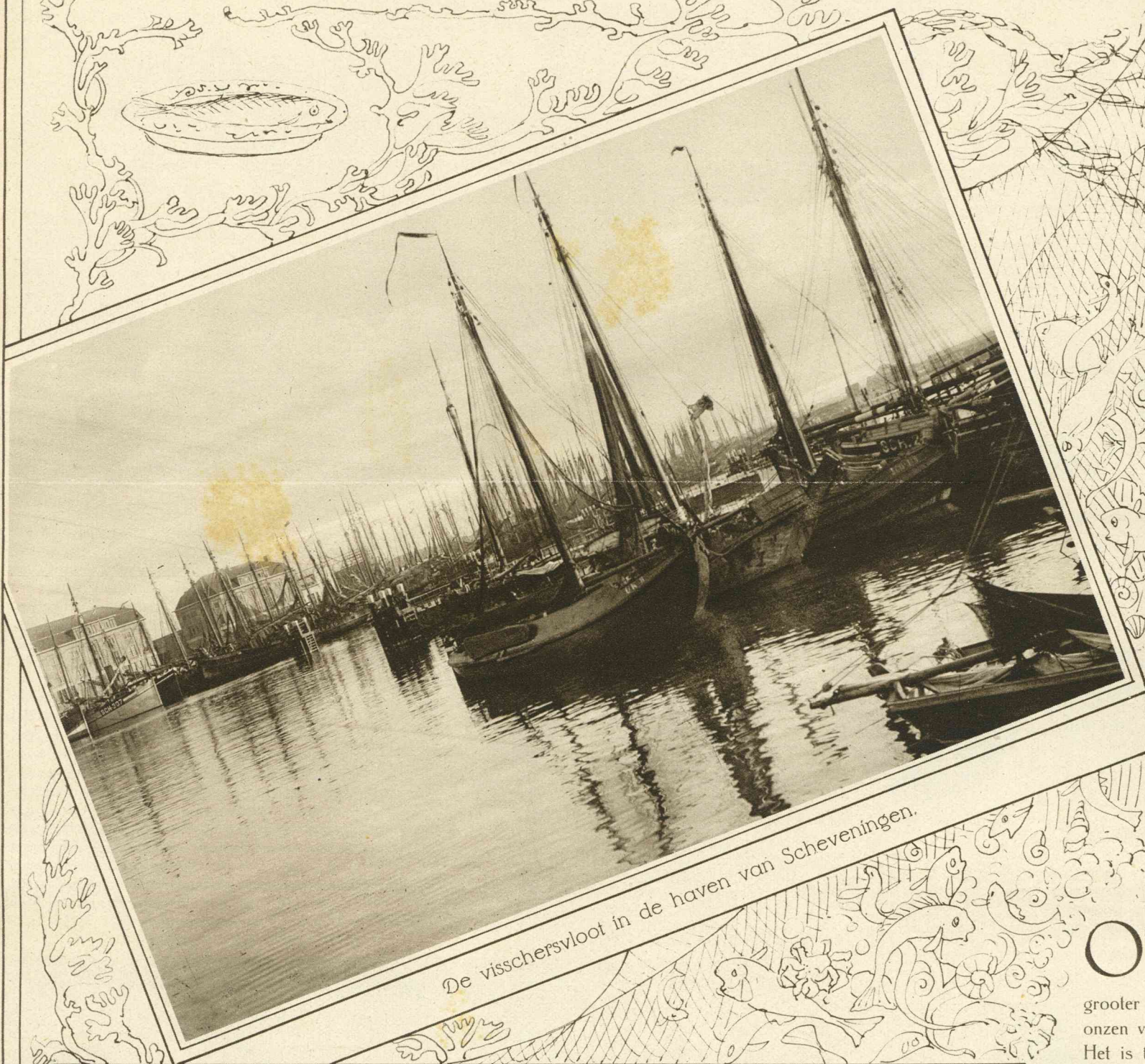
De Missietoonstelling te 's-Gravenhage.

(foto Van Tol).

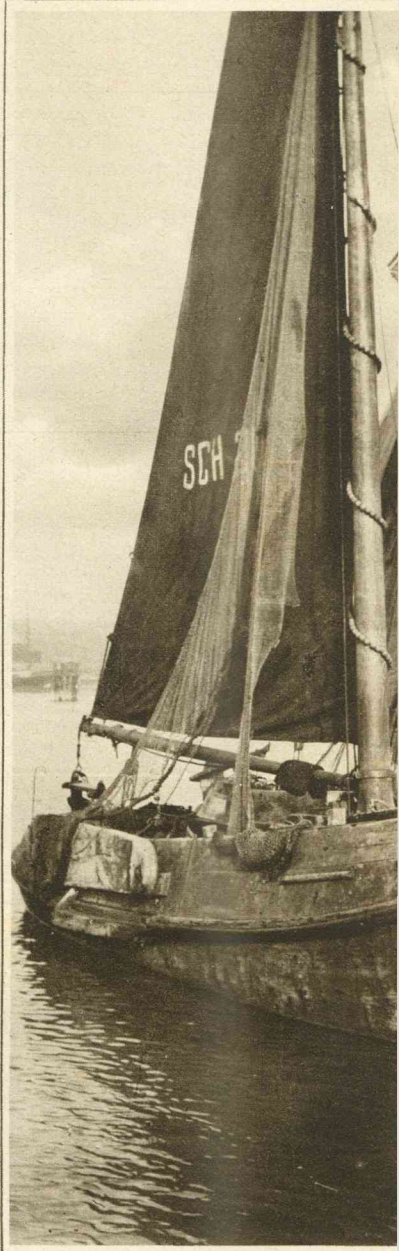

Openluchtspel der afdeling Amsterdam van den Ned. R. K. Volksbond. (V.F.B.)

De Engelsche maatregelen

De visschersvloot in de haven van Scheveningen.

Gereed c

Onze visschersvloot doorleeft moeilijke tijden. Een aantal visschersvaartuigen naa gehouden op grond van het feit, dat de vloot groter is dan voor den oorlog; terwijl de onzen visschers 't visschen, hetgeen in de betr Het is te hopen dat het onze regeering, wier is, gelukken mag, een bevredigende oploss begriipelijkerwijze groot nadeel aan onze re die vooral ook in de pers druk besproken een serie foto's, die een interessan

Het aan boord brengen der netten.

In afwachting

tegen onze Visschersvloot

red om uit te zeilen.

heilijke tijden. Reeds zijn op last der Engelsche regeering
n naar Engeland opgebracht en de bemanning vast-
it, dat de uitvoer van visch in ons land naar Duitschland
ij de vangst kleiner is. Engeland verbiedt nu eenvoudig
de betreffende kringen groote reden tot bezorgdheid wekt.
g, wier voortdurende aandacht op deze kwestie gevestigd
oplossing te vinden, daar de houding van Engeland
naze reederijen bezorgt. — In verband met deze kwestie,
roken wordt, brengen wij onzen lezers op deze pagina's
ressanten kijk geven op onze visschersvloot.

nting van de thuiskomst.

Het approviandeeren.

Het afscheid bij het vertrek.

(Vervolg van pag. 6.)

„ewig Hündliche“, doch schrikte plotseling en begon luid te blaffen. Want een schreeuw-stem in de verte, een naderende, slof-fende gang duidde de komst aan van een ventend wezen. „Zoo laat op den avond,“ peinsde het gravinnetje, „wat zou dat zijn...“

Het was een klein jongetje, dat, een grooten mand torsend, de straat inkwam. Het ventje scheen in zijn straatkeus niet weinig dom te zijn, want wie eet er, in de deftige Paleisstraat, ramen...?

Met een vaartje schoot het hondje op het naderend gevaar af; het meisje riep: „hier, Wally!“ maar de hond bleef blaffen, de jongen maakte een beweging met zijn voet waardoor het keffertje, nog luider blaffend, achteruit schoot en aan den ramenastorsenden jongen de volgende filosofie ontlokte:

„Hij zal wel niet bijte...“

sprak het joggie. „Zukke kleine beeste hebbe altijd de meeste praas, maar as het op vechte ankomp...“

Ze keek eens even naar hem, het gravinnetje met haar kinderlijk-blauwe vraag-oogen, die zooveen nog den welvoorzien disch met de bezadigde, levenszatte menschen eraan gezien hadden en die nu dit armoedige kereltje ge-

waar werden. Ze vond hem wel een schooiertje, zooals hij daar stond, met z'n kapotten broek en zijn versleten schoenen, met zijn vieze half-hand-

schoenen welke hij tegelijk als zakdoek gebruikte... Ze vond hem wel een schooiertje, maar in die vuile gelaatstreken lag zooveel uitdrukking, en oogen had-ie... oogen...

Een gevoel van onbedorven, van on-aristocratisch, echt medelijden beving haar, toen ze hem zoo gadesloeg en ze zeide: „Wat een groote mand heb je daar.“

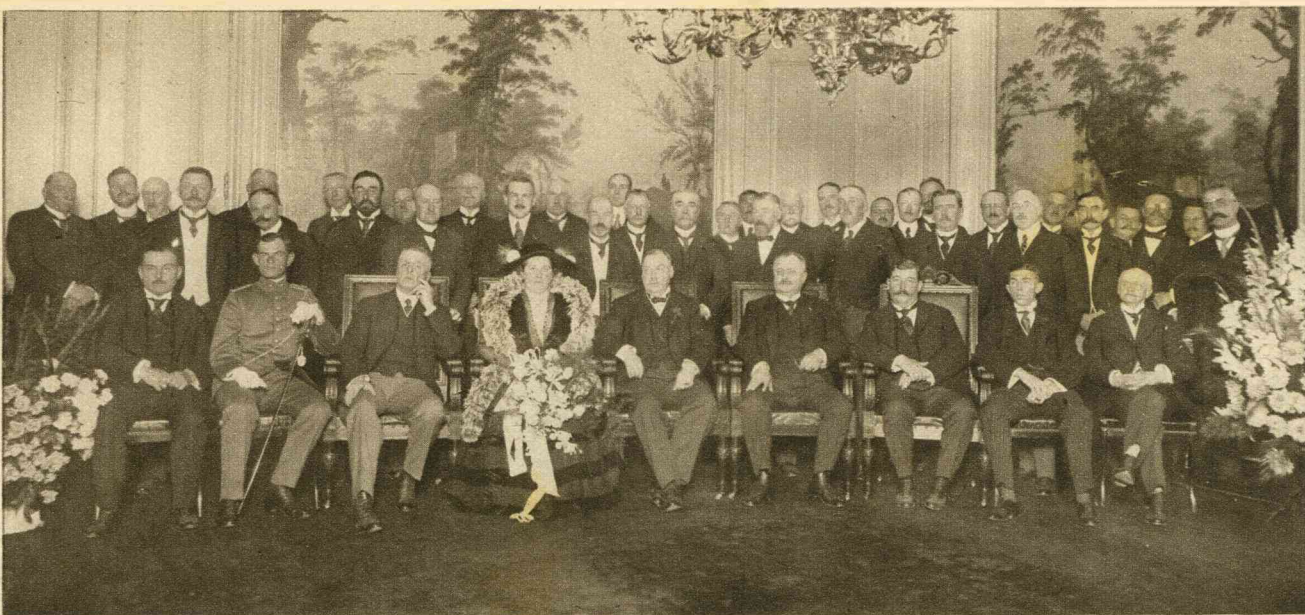
„Allemaal ramen...“ antwoordde hij, „wel veertig; als ik ze niet verkoop krijg ik op me ziel vanavond...“

„Hoeveel moet je ervoor hebben?“ vroeg het meisje weer, met stralende oogen. — „Twee gulde twintig.“ antwoordde hij.

„Wacht dan even,“ noodigde zij uit, „ik kom zoó weerom!“

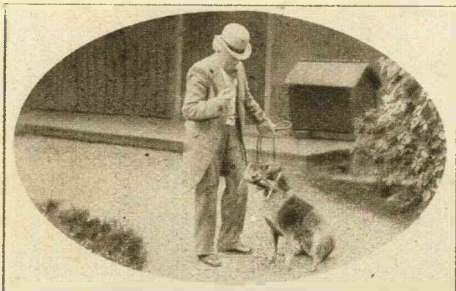
Dankbaar bleef hij staan. Zij intusschen sloop naar boven waar zij haar dubbeltjes en kwartjes in een nikkelen doosje op een geheime plaats achter de trap bewaarde. In die oogen van het schooiertje had ze zooveel weemoed, zooveel levensleed gelezen, zooals ze het tot nogtoe alleen vanuit den bioscoop kende...

Al haar speelmakkers, al haar fijne, aristocratische vriendjes, waar zij mee speelde, die in den winterbontkraagjes droegen aan hun jasjes, die geurig roken naar odeur, die zijden dasjes droegen en die in den zomerlichte chéviot pakjes en elegante lage schoentjes aanhadden, al die jongetjes misten de trekken, die dat schooiertje had, met zijn zachte bruine oogen, zijn fijn, ofschoon vuil mondje, neen... vooraldie oogen... daar dacht ze nog aan toen ze haastig de trap afliep en de straat op, waar hij, geduldig wacht-

JUBILEUM DR. H. C. PRINSEN GEERLIGS.

Den 8sten Augustus was het 25 jaar geleden dat Dr. H. C. Prinsen Geerligs, directeur van de vereeniging „Proefstation voor de Javasuiker-industrie“, zijn loopbaan als chemisch assistent te Kagah begon. Ter gelegenheid van dit feit vond ten kantore van de Ned. Handel-Maatschij. te Amsterdam een plechtige huldiging van den jubilaris plaats.

F. A. VERSTER v. WULVERHORST.

Den 12en September e.k. hoopt de heer F. A. VERSTER VAN WULVERHORST, administrateur van het Rijks-Museum van Natuurl. Historie te Leiden, zijn 90en verjaardag te vieren. De heer Verster is een bekend en geacht ingezetene van Leiden.

A. H. J. ENGELS.

Bij de gehouden stemming voor een lid van de Tweede Kamer, district Almelo, voor de vacature van Mr. P. J. Aalberse, is gekozen de heer A. H. J. ENGELS te Leiden, in 1869 te Enschede geboren.

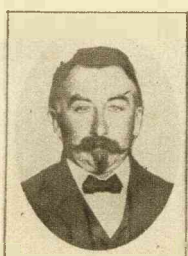
EEN 60-JARIG HUWELIJKSFEEST.

Woensdag 9 Augustus vierde het echtpaar EBO LUBBERTS, oud 84 jaar, en FENJE RIJKS, oud 81 jaar, wonende te Nieuw-Beerta (Gron.) hun 60-jarig huwelijksfeest. Beide oudjes zijn nog zeer kras en genieten de algemeene achting.

doende zedelijke kracht bezitten, hun dochters zelf op te voeden, voor ouders, die niet alleen voor de goede opvoeding, maar meer bepaald om hun kinderen in de lastige jaren kwijt te zijn, deze naar een pensioonaat sturen, voor zulke ouders zijn die onteerende, massa-opvoedings-gestichten, een ideaal. Het individu mag gerust te gronde gaan: als de dochter maar zoó terug komt dat zij zich in gezelschap gemakkelijk bewegen, en „een piano-sonate van een stillevens onderscheiden kan.“

DR. B. P. SORMAN.

C. VRIJ.

B. A. H. WOLTERBEEK MULLER.

Te Amsterdam is op 36-jarigen leeftijd overleden tengevolge van infectie Dr. B. P. SORMAN. — Op 52-jarigen leeftijd is te Amsterdam overleden de heer C. VRIJ, directeur van de nieuwe schoolvereeniging. — Te Soerabaja overleed in den ouderdom van 71 jaar, de gepensionneerd assistent-resident B. A. H. WOLTERBEEK MULLER.

„Allemaal ramen...“ antwoordde hij, „wel veertig; als ik ze niet verkoop krijg ik op me ziel vanavond...“

„Hoeveel moet je ervoor hebben?“ vroeg het meisje weer, met stralende oogen. — „Twee gulde twintig.“ antwoordde hij.

„Wacht dan even,“ noodigde zij uit, „ik kom zoó weerom!“

Dankbaar bleef hij staan. Zij intusschen sloop naar boven waar zij haar dubbeltjes en kwartjes in een nikkelen doosje op een geheime plaats achter de trap bewaarde. In die oogen van het schooiertje had ze zooveel weemoed, zooveel levensleed gelezen, zooals ze het tot nogtoe alleen vanuit den bioscoop kende...

Al haar speelmakkers, al haar fijne, aristocratische vriendjes, waar zij mee speelde, die in den winterbontkraagjes droegen aan hun jasjes, die geurig roken naar odeur, die zijden dasjes droegen en die in den zomerlichte chéviot pakjes en elegante lage schoentjes aanhadden, al die jongetjes misten de trekken, die dat schooiertje had, met zijn zachte bruine oogen, zijn fijn, ofschoon vuil mondje, neen... vooraldie oogen... daar dacht ze nog aan toen ze haastig de trap afliep en de straat op, waar hij, geduldig wacht-

tend, tegen den lantarenpaal geleund stond. In het licht van de lantaren zag zij, hoe zijn gezicht glunderde van hoopvolle verwachting. Een oogenblik later lag er een kleverig, maar leuk jongenshandje in haar fijne gevormd vijfje, „dat nog geen piano-octaaf kon reiken,“ zooals Mama, trotsch op het edel handje van haar dochttertje, het uitdrukte.

„Dank je wel, hoor,“ stamelde het schooiertje, „dank je wel... ik zal het je later misschien wel eens kunnen vergoeden...“ — „Hoe oud ben je...?“ vroeg het meisje. „Net vijftien,“ antwoordde hij. „Ik ook,“ lispelde ze zacht.

Hij keek naar dat heldere meisjeskopje, hij, die zoo weinig wist van plastische schoonheid, hij, die ternauwernood beseftte, dat hij leefde, die als een ramenast-machine door de wereld liep... Hij keek naar dat frissche, blozende gezichtje met dien rooden mond en naar het hermelijnen bontje. Hij keek naar het lichte figuurtje, dat daar stond als het lekkers in de uitstalkast van de Sinterklaas-week, onbereikbaar...

Zooals hij dan zijn neus platdrukte tegen de winkelruit, zoo keek hij thans zijn oogen uit naar dat nieuwe, dat er voor hem begon te bestaan: de ontlukkende gevoelens voor vrouwelijk schoon... naar dat blonde kindje.

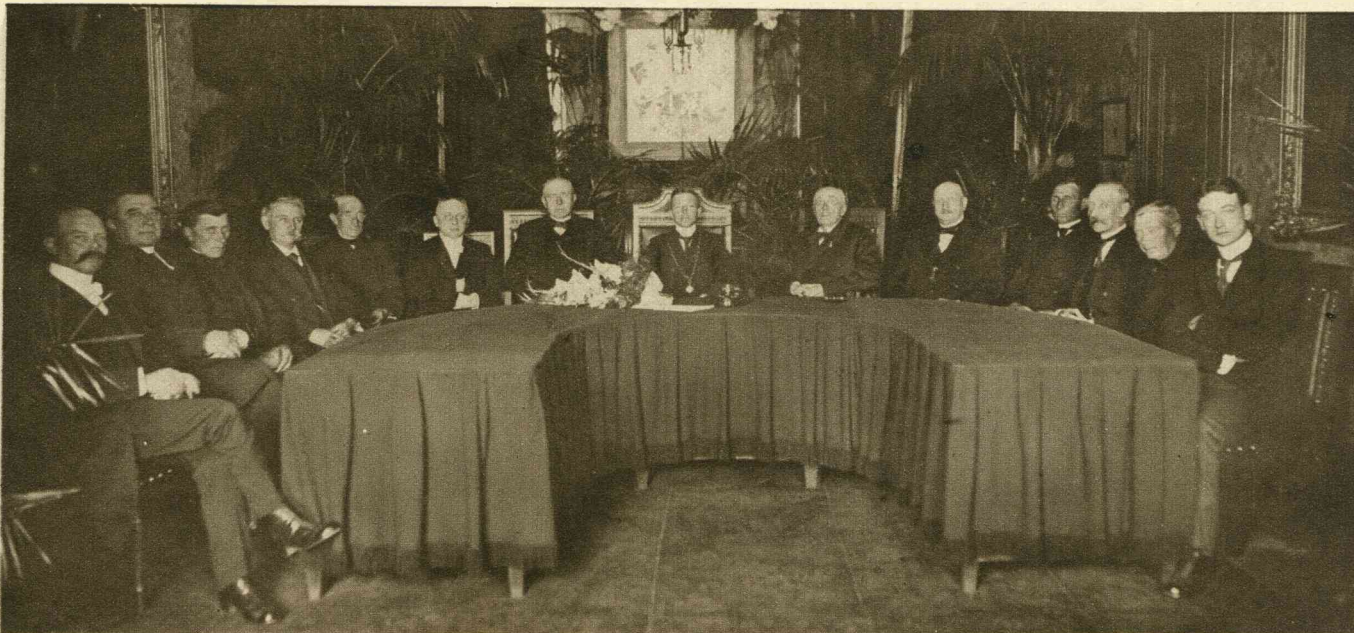
Toen nam hij afscheid.

Zij had met het schooiertje vriendschap gesloten. Dat hadden 'm voor een groot deel die bruine, goedgehartige oogen gedaan, die zoo zochten, als hij haar aankeek, die zoo konden smeeken, die ook zoo hartstochtelijk konden kijken, dat zij er heelemaal van streek door werd.

Als zij 's avonds al van verre het „ramenas“ vernam, sloop ze de deur uit naar haar geheime rendez-vous, dat niemand

Zij had met het schooiertje vriendschap gesloten. Dat hadden 'm voor een groot deel die bruine, goedgehartige oogen gedaan, die zoo zochten, als hij haar aankeek, die zoo konden smeeken, die ook zoo hartstochtelijk konden kijken, dat zij er heelemaal van streek door werd.

Als zij 's avonds al van verre het „ramenas“ vernam, sloop ze de deur uit naar haar geheime rendez-vous, dat niemand

PLECHTIGE BURGEMEESTER-INSTALLATIE.

Tot burgemeester der gemeente Ginniken is verleden week geïnstalleerd Jhr. Mr. Th. E. Serraris, geboren te 's-Hertogenbosch, alwaar zijn vader procureur bij het gerechtshof was. (foto „Holland“.)

weten mocht... Ze zou immers uitgelachen worden...

Dan wandelde zij 'n eindje met het kameraadje. Ofschoon hij eerst heel bescheiden, haast beschroomd was geweest, had hij langzamerhand een gevoel gekregen alsof het vanzelf sprak. En eens, toen de zomer al naderde, had hij haar gekust. Toen hadden zij zich verloofd gevoeld.

Hij bouwde grootsche toekomstplannen. In de boeken las je altijd dat er rijke Amerikaansche millionairs komen, die schik krijgen in arme jongetjes, die hen vooruit helpen, die... Maar het schooiertje bleef een onaanzienlijk ventje... Hij had een portret van haar gekregen, zooals hij haar het eerst gezien had: in haar pelsmanteltje met het hermelijnen bontje. En als hij 's avonds op zijn gescheurde wollen denken lag, bedekt met 'n vunzigen doek, dan bekeek hij aandachtig het portretje, dat hij altijd bij zich droeg.

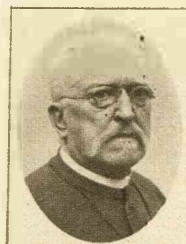
En dan kuste hij het.

Maar hij voelde slechts het stugge carton, het levenlooze, nietszeggende papier..

hij miste haar fluweelig mondje en de oogen op het portret staarden zoo doodsch...

Wanneer zou zij terug komen...? Want zij was weggegaan. Ik hoef 't haast niet te zeggen waarheen. Naar het pensioonaat.

Voor ouders, die niet voldoende zedelijke kracht bezitten, hun dochters zelf op te voeden, voor ouders, die niet alleen voor de goede opvoeding, maar meer bepaald om hun kinderen in de lastige jaren kwijt te zijn, deze naar een pensioonaat sturen, voor zulke ouders zijn die onteerende, massa-opvoedings-gestichten, een ideaal. Het individu mag gerust te gronde gaan: als de dochter maar zoó terug komt dat zij zich in gezelschap gemakkelijk bewegen, en „een piano-sonate van een stillevens onderscheiden kan.“

DR. J. J. VAN EFFEN.

G. P. VAN HECKE COLENBRANDER.

G. FOKKER v. CRAYENSTEIN v. RENGERSKERKEN.

Te 's-Gravenhage is op 72-jarigen leeftijd overleden Dr. J. J. VAN EFFEN, gepensionneerd arts bij het Marine-établissement in Indië. — De vice-admiraal G. P. VAN HECKING COLENBRANDER is ontheven van de functie van commandant der Marine te Hellevoetsluis en comm. van de stelling v. d. monden der Maas en van 't Haringvliet. — De heer G. FOKKER VAN CRAYENSTEIN VAN RENGERSKERKEN is benoemd tot burgemeester van Zierikzee.

Zoo kwam ook het gravinnetje terug. Zij was toen negentien jaar. Dientengevolge (want zij was mooi en kwam uit een goede familie), dientengevolge dus, huwde zij. Huwde met een of anderen blasé graaf of baron, misschien deed zij zelfs een mésalliance en nam maar een „Jhr.“ Enfin, zij huwde. En het ramenast-jongetje, dat nog vele maanden na het vertrek van zijn vriendinnetje in de deftige straat was geweest, waar hij nimmer iets verkocht, 't ramenast-jongetje, dat thans ergens bij de huizen diende en nog wel eens weemoedig naar het portretje keek...

Het ramenast-schoftje was zij vergeten.

Neen, toch niet. Want als zij nu, Mevrouw, (Gravin of anderszins) op een soirée ten haren huize in een stormachtigen kouden winternacht de kreet „Ramenast... ramenast...“ door de verlaten straten hoort weerklanken...

Dan weeft de weemoed zijn sluier om haar ziel en staart ze stilpeinzend voor zich uit, en op de deelnemende vragen van haar gasten antwoordt ze slechts met 'n afwerend gebaar.. En veinst migraine...

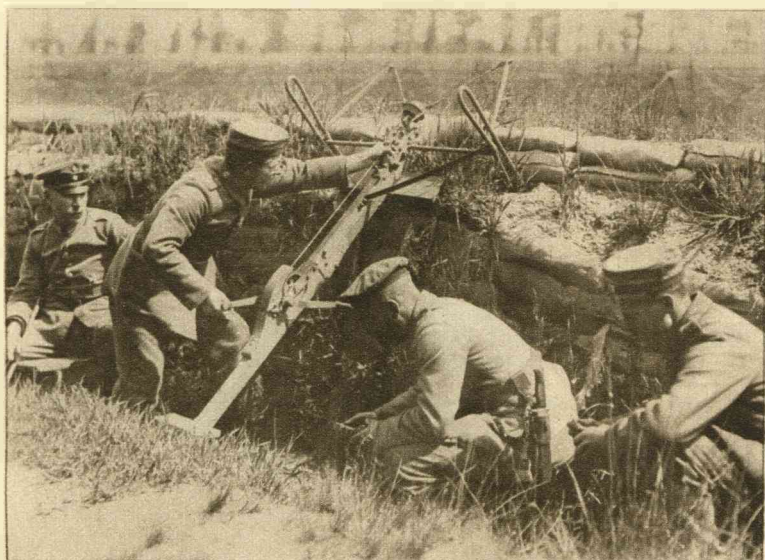
WERELDPANORAMA

Projectielen voor het nieuwe zware Engelsche geschut.

Casement gehangen.

„Moderne" strijdmiddelen.

Enige nummers geleden brachten wij enkele foto's van 't nieuwe zware Engelsche geschut, dat bij het offensief der Geallieerden aan het Westfront was in dienst gesteld. Kon men zich door die afbeeldingen reeds een denkbeeld vormen van de enorme afmetingen van deze verdelgingsmiddelen, de foto op deze pagina, die genomen werd in een Engelsche munitiefabriek en die de projectielen demonstreert welke voor dit nieuwe geschut bestemd zijn, vervult ons met nog meer ontzag voor de huidige techniek, wier vorderingen door de oorlogvoerende landen worden uitgebuit tot verdelging en vernietiging. Gelukkig, dat wij overtuigd kunnen zijn, dat eens weer de vrede komen moet, en dat wat 's menschen denken en zoeken tot stand brengt, dan niet meer zal dienen tot verderf van zijn naasten. 't Was anders om te wanhopen! — Het vonnis — de strop — is aan Sir Roger Casement, den leider v. d. Ierschen opstand, voltrokken. Hij stierf als Katholiek, bijgestaan door twee priesters. Onze foto geeft weer hoe de voltrekking van het vonnis aan het publiek werd bekend gemaakt. — Soms liggen de loopgraven zó dicht bij elkaar, dat de afstand voor het gewone geschut te kort is. In zulke gevallen bedient men zich, zooals onze foto van de „moderne" strijdmiddelen laat zien, van primitief werpgeschut voor handgranaten, dat soms wel eens tot dit doel uit de museums wordt gehaald, waar 't reeds was opgeborgen! — Af en toe maakt de kroonprins van Duitschland een inspectietocht langs het front. Op onze foto ziet men hem in gesprek met pas-afgerichte landstormers die de vuurproef nog moeten doorstaan. — Bij La Boisselle maakten de Engelsen verscheidene honderden krijgsgevangenen, die men op onze foto op transport ziet naar de achter de linie gelegen concentratiekampen. — De volgende afbeelding geeft een niet-ontploffte Duitse bom weer, bestemd voor een loopgravenmortier, die den Engelsen in handen viel. — Na de verovering van Contalmaison door de Britten, werd geen oogenblik verloren om 'n weg te maken door de puinhoopen, waarlangs het leger zijn opmarsch kon voortzetten. — Van de uitwerking van het geschut der Geallieerden geeft de laatste foto op deze pagina van Mametz na de verovering door de Engelsen, een idee. Het geheele dorp is één ruïne!

De kroonprins van Duitschland en zijn soldaten.

Duitsche krijgsgevangenen van La Boisselle.

Een niet-ontploffte Duitse mortier-bom.

Engelsche soldaten maken een weg door Contalmaison.

GEZICHT OP MAMETZ NA DE INNAME DOOR DE ENGELSEN.

ALS 'T ZONNETJE STOOFT

Daar is de zomermaand, de heerlijk warme, zonnige, de maand van de vacantie's, de maand van het onbezorgde leven, waarin een ieder, groot en klein, zijn oogenblikjes vindt om buiten, in het zachte mos, in het mulle zand of in het frissche groen — al naar hij zijn lievelingsplekje heeft uitgekozen — zich languit op den grond uit te strekken, zich te rekken en te rollen, een beetje zooals het trekdier dat na den langen doorzwoegden dag in het gareel, in de wei wordt losgelaten en van pure vreugde over het vrij-zijn uit de knellende riemen, van de klappende zweep, zich op de geurige, weeke aarde gooit en niet weet hoe te rollen om aan zijn heele lijf te voelen hoe goed het is, zooals de natuur het met ons bedoeld heeft.

Er zijn er maar weinigen onder ons, die zich niet, al is 't maar voor enkele dagen, uit het gareel kunnen vrij maken, en niet het genot kunnen beleven van, zooals de dichter zingt:

O als een dier te zijn
— Een dier in den zonneschijn —
Te koekeloeren,
Zoo eene bloem zien staan,
En een beestje voorbij zien gaan,
Zoo lekker te loeren!

Gelukkig de mensch, die nog niet zoozeer door de

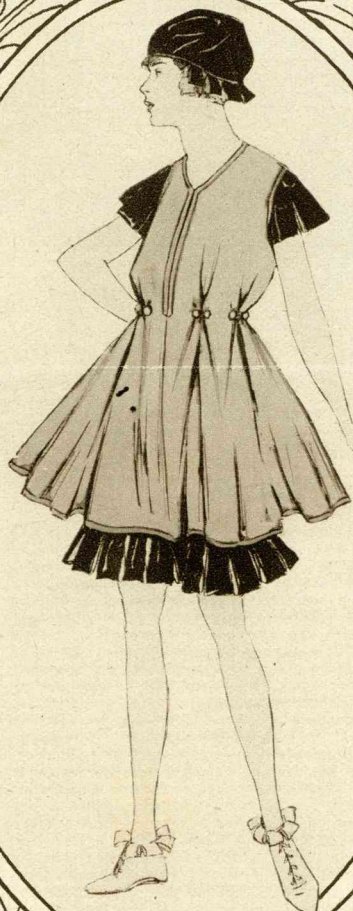
sieraad van een jongens-, een afpellend vel als het aantrekkelijke van een meisjesgezicht kon gelden; dat alles, wat in de elf overige maanden van het jaar zorgvuldig voorkomen wordt met behulp van crèmes en baden, hier wordt aangekweekt, omdat men hier voor zijn gezondheid leeft?

Maar men ontmoet meer onbegrijpelijke dingen op een wandeling langs het strand. Hier zijn we b.v. aan 't bad. Opgewekt door het krachtige, frissche water, tuimelt daar een vrolijke groep in een dol spel door de schuimende golven. Van de heerencostuums is weinig te zeggen, daarin is al niet meer verscheidenheid dan in hun gewone kleeven, waarin de gewichtigste modevraagstukken zich afspelen om een langere of kortere rij knopen en leelijke of minder leelijke revers; de heerenbadpakken zijn door alle tijden heen dezelfde gebleven, en zullen ook wel nooit veranderen.

Maar waarom beschouwen in ons land de dames het badpak in 't geheel niet als een onderdeel van haar garderobe, terwijl 't toch bij geen kledingstuk zooveel op de persoonlijkheid aankomt, als bij dit.

Misschien nog een overblijfsel uit den stijven tijd, die ons zelfs nu nog soms met zijn vooroordeelen kwelt.

Onze goede landgenooten hebben n.l., bij hun vele deugden, die zij wel eens een beetje overdrijven, ook die van de „fatsoenlijkheid". En daardoor is badpak langen

civilisatie van 't natuurleven is vervreemd, dat hij zich, op zijn tijd, nog verwant kan voelen met alles, dat daar gezond en bloeiend in den zonneschijn staat of gaat; voor wien het ritselen der bladeren, het zingen van de zee, het gieren van den wind stemmen zijn, die hem verhalen doep van de eeuwigheid en hem zijn dagelijksche zorgjes zoo klein en onbeduidend doen voorkomen.

Aan 't strand verzamelt zich iederen mooien dag, dien de zomer maar geeft, 'n bonte menigte. Uit vogelvlucht moet dat wel een grappig gezicht zijn: de groote zee, het verre, vlakke land, alles zoo ruim en verlaten, en juist op dat smalle reepje zand, dat niet meer dan een wit grenslijntje lijkt tusschen twee uitgestrekte rijken, krioelt het alsof daar alleen de schatten van den aardbodem verscholen lagen.

Maar de gezondheid is ook een schat — laat al die krioelende menschenpoppetjes rustig hun gang gaan!

Wel neen, dat is juist wat ik niet wil, ik ga ze plagen, een beetje hoonen, een beetje sarren, als een echte kwājongen, en wanneer 't mij lukt ze een beetje kwaad te maken, met een beetje drift hun heerlijk lui leventje te storen, dan is mijn doel bereikt en, ook weer als echte kwājongen, maak ik mij lafhartig uit de voeten.

Eerst neem ik eens dat kransje jongelui waar, die al den heelen dag, en zeker al dagen lang tevoren, zonder hoed, zonder parasol, in de gloeiende zon hebben gelopen, en vol trots hun verbrande halzen rekken om hun gezichten nog meer te laten bruinen.

Weten jullie wel, dat 't onappetijtelijk is, om aan te zien, een gezicht met afschilferende wangen, met een neus als een karbonkel, een hals met een vel, zoo bruin en droog als een schoen, die in geen dagen gepoetst werd?

Dit is toch niet erg overdreven, is 't niet? Iedereen, die 's zomers aan het strand is geweest, is herhaaldelijk badgasten tegen gekomen, die geestdriftig rondliepen met dergelijke attributen van zonneaanbidding.

Of misschien hebt ge in uwe onnoozelheid gemeend, in een herstellingsoord voor huidzieken terecht te zijn gekomen. Hoe kondt ge ook weten, dat een dronkemansneus als

tijd een woord geweest, dat men niet in gezelschap kon noemen, zonder het behoorlijk te doen voorafgaan door „met permissie". Zich in badpak te vertoonen was wel een beetje een waag, en niet wetend, hoe het raadsel op te lossen van zich op een passende manier in het openbaar te vertoonen, in een zoo weinig dekkend omhulsel, hebben er velen schijnbaar gedacht, dat, zolang men er in badcostuum maar leelijk uitzag, alles in orde was. Er schijnt een onuitgesproken meening te bestaan, dat zij, wier badpak elegant, wier badmuts coquet is, maar liever vermeden moet worden door een ieder, die haar eerbare, caoutchouc muts en simpel pakje getrouw is gebleven.

Te hooren dat spannende tricootjes alleen voor sierlijke, jonge figuurtjes zijn, zou zulk een degelijke persoon verontwaardigd de wenkbrauwen doen optrekken, en wat zou er niet gebeuren, wanneer iemand haar zeide, dat het niet zedig was, zich te vertoonen in een pak, dat op de onbarmhartigste manier de geheimen van haar figuur deed uitkomen, die zij aan wal zoo zorgvuldig tracht te maskeeren!

Op, gij Hollandsche meerminnen, kiest uw badpak zoo, dat 't niet meer zaak is, bij 't baden zoo lang en zoo veel mogelijk onder water gedompeld te blijven, en dat de wandeling van uw koetsje naar zee, en omgekeerd, niet meer een boetedoening is, die in alle deemoed wordt aanvaard.

En nu daag ik de meest conservatieve beoordeelaars uit, iets te kunnen aanmerken op 't punt van kiesheid, op de sierlijke badpakjes op deze bladzijde. Mag het al te nieuw-modische van enkele u spottend doen lachen, er zijn er ook bij, die den gulden middenmaat houden tusschen te veel en te weinig.

H. S.

Een Strijd tegen 't Recht

DOOR OTTO HÖCKER

(1) EERSTE HOOFDSTUK.

„Wilde u me spreken?“ — Een klein troepje jongelui, dat zich in een hoek van de even kostbaar als sierlijk gemeubileerde rookzaal der deftige Lotusclub gezellig had neergezet, keek naar den steller dezer vraag om. Deze, een stevig gebouwde dertiger met innemend, slim en geestig uiterlijk, was achter Ralph Waldon's stoel gaan staan en had de hand op den schouder van zijn evenouden makker gelegd. Nu knikte hij de overigen kameraadschappelijk toe en herhaalde zijn vraag.

Waldon wendde zich met een korte schouderbeweging half om. Toen hij zag wie achter hem stond, vloog als een klein misnoegen over zijn mannelijk schoone trekken, wier interessante bleekheid als het ware nog doorzichtiger werd, en het hem zoo goed afgaand zegevierende lachen maakte plaats voor koele teruggetrokkenheid. Aarzelend legde hij de vingertoppen in de hem aangeboden hand van Ned Whistler, den jongen advocaat, die evenals hij en de overige aanwezigen lid was der club, die tot de voornaamste sociëteiten van NewYork behoorde.

„Hola, Ned!“ antwoordde hij nochtans op den vriendelijksten toon: „Ga zitten, je stoort ons niet!“

Tegelijkertijd trok hij snel een der gemakkelijke, uit riet gevlochten leunstoelen naderbij. De andere had ondertusschen met de overige leden den gebruikelijken handdruk gewisseld, hier en daar ook een vluchtig woordje er tusschen geworpen, en bleef nu in afwachtinge houding staan, zonder van de hem aangeboden plaats gebruik te maken.

„Ik heb niet veel tijd, Ralph,“ zei hij als wilde hij zich verontschuldigen, en met een blik op de klok voegde hij er aan toe: „Al kwart voor vijf; 't wordt hoog tijd als ik mijn kantoor vóór de klok slaat nog wil bereiken! Mijn boekhouder zocht mij in het gerechtsgebouw op; je was daar vandaag twee maal geweest, zei hij, en hadt ook per telefoon naar mijn terugkomst gevraagd.“

Ralph knikte onverschillig.

„Dat komt uit; maar de goede man had je daarom nog niet behoeven te gaan zoeken. Ik had iets in het hoofd gekregen, dat ik gaarne met je besproken zou hebben, en daar ik vandaag heelemaal niet wist, hoe ik den tijd zou omkrijgen, ging ik naar je luchtkrabber, boven naar je kantoor. Doch dat heeft, zooals ik al zei, nog tijd, wanneer je haast hebt...“

„Dat heb ik werkelijk, daarenboven ben ik buitengewoon veel gestoord vandaag en word ik bovendien nog door die ellendige hoofdpijn geplaagd, die jij ook uit ervaring kent, Ralph.“

Hij wilde zich reeds verwijderen. Maar een uit het gezelschap sprong op en hield hem lachend bij zijn jas vast.

„Er niet vandoor gaan, Ned! Dat treft goed, wat dunkt je?“ wendde hij zich schertsend tot de overigen. „Vriend Ned kan ons als proefkonijntje dienen. Wij spraken juist van deze nieuwste reclame, die vandaag in de gedaante van een elegant verpakt fleschje, onder persoonlijk adres aan ieder lid afzonderlijk, in de club verzeild raakte — het smaakt overigens in 't geheel niet slecht, wij hebben zoo even gezamenlijk geproefd — en daar het in een oogwenk de hevigste hoofdpijn moet genezen.... Hola, kellner, geef dat fleschje van mr. Whistler eens hier!“

De vastgehoudene schertste mede en bekeek lachend het spoedig uitgekakte blauwkleurige fleschje, waarin zich een wit poeder bevond, zoo fijn als stof. — „En wat is dat nu? Zeker zoo'n soort bromzout of misschien een spijsverterend middelje? Op het etiket staan als fabrikanten: Brown, Mc. Lean en Co.; dat gaat jou toch aan — is 't niet, Ralph?“

Hij wendde zich tot dezen, die er onverschillig bijzat, en gedachteloos rookkringetjes uit zijn cigaret blies.

„Mij? zoover ik weet niet.“

„Nu, vroeger stond je toch met die chemische fabriek in verbinding; ik heb je dikwijls genoeg in je laboratorium bezocht. Toen was je nog vol vuur en ijver voor alles wat de chemie betrof, en dacht je aan niets anders dan op zekeren dag nog eens als een groot wetenschappelijk licht bekend te worden.“

„Zoo ziet men, hoe de mensch zich kan vergissen,“ meende Ralph Waldon droog, onder het vroolijk gelach der vrienden. „Je memorie heeft je echter niet bedrogen; ik was werkelijk nog in dienst van die firma, toen mijn oom in Davenport den inval kreeg te sterven en mij een bescheiden vermogen na te laten, dat mij sinds dien tijd veroorloofde, ver van alle zaken, als een der door Horatius gelukkig geprezenen mijn levensdagen te slijten.“

„'t Is een kunststuk!“ lachte een van het gezelschap, „als men de bewuste zes nulletjes achter een of ander cijfer op een chèque zetten kan, dan...“

„Maakt men zich nu wezenlijk nog moe met het uitvinden van bruispoeder en dergelijk onnut tuig!“ besloot Ralph Waldon op een toon, als stond hem het plotseling op het tapijt gebrachte onderwerp tegen. „Wanneer je het echter per se wilt weten: de firma heeft werkelijk mijn raad aangenomen, hoe men het publiek het beste voor de wereldschokkende nieuwigheid warm kan maken. Ik raadde haar dan aan in de beurs te grijpen en aan ieder, die slechts eenigszins tot de goede kringen van NewYork behoort, een proefflacon met de gebruikelijke aanprijzing thuis te sturen. Zoo je geluk hebt, vind je thuis nog een tweede proefpakket.“

Men lachte, dreigde den spreker schertsenderwijze zelfs met de hand en riep dooreen: „Ziet den schijnheilige! Hij laat ons eerst rustig proeven en doet zijn

De Zuiderkerk te Amsterdam.
Ets van D. HARTING, zooeven verschenen.

mond niet open!... Hij heeft er zich wel voor gewacht om ook eens te slikken!... Dat is nogal te begrijpen! Hij vertrouwt de samenstelling niet. Zeker een eigen uitvinding van je, Ralph?“

„Nee, dat gaat niet op!“ protesteerde de geplaagde, „ik heb nauwkeurig meegeproefd! Ik was overigens de zaak geheel vergeten en gaf den raad reeds vele weken geleden. Je kunt het gerust eens probeeren, Ned. Het goedje schijnt te werken; ik had te voren ook hevige hoofdpijn en nu is ze geheel over.“

De opmerkelijke bediende had ondertusschen reeds een glas water gebracht; de inhoud van het fleschje, er in geschud, schuimde krachtig op en in een langen teug dronk de jonge advocaat het glas leeg.

„Het smaakt waarlijk verfrisschend,“ stemde hij toe. „Wanneer het maar helpt; ik heb vandaag ondraaglijke hoofdpijn.“

„Afwachten!“ lachte Ralph kortaf. „Ik wil het goedje nog niet meer prijzen, anders maak ik me nog verdacht als betaald reclamemaker voor de firma werkzaam te zijn; doch bij mij heeft het geholpen.“

Hij was opgestaan en nam van een der haastig toeschietende bedienden hoed en overjas aan.

„Helpt één dosis niet, dan probeer je het met een tweede. Ik zou Brown, Mc. Lean en Co. al heel slecht kennen, zoo zij niet een der blauwe flacons al naar je kantoor gezonden hadden ook!“ Hij wendde zich tot het hem omringende clubje... „Een gekke gedachte overigens, zich voor te stellen hoe alle families van NewYork de werking van het nieuwste bruispoeder bij zich nagaan!“

Men lachte.

„Wacht even, ik ga mee,“ wendde Ralph zich op zijn onverschillige manier tot den jongen advocaat, die reeds afscheid had genomen en bij den uitgang stond.

„Het is toch beter, dat we nu bespreken, wat ik je te zeggen heb,“ ging Ralph verder, toen zij naast elkaar door de prachtige Fifth-Avenue met haar eindeloze rijen elegant gekleede leegloopers en voorbijratelende rijtuigen wandelden.

Zij waren op weg naar de even volkrijke Broadway, aan wier kruispunt, vol van het schitterendste verkeer der wereldstad, zich het schier tot de wolken reikende handelsgebouw met zijn honderden kantoren verhief, waar de jonge advocaat op de bovenste verdieping zijn kantoor had.

Ned gaf geen antwoord, en bleef slechts in afwachting luisteren. Oogenschiijnlijk kostte het hem geen moeite zijn innerlijke onrust te bedwingen en zijn pas te richten naar den tragen gang van zijn begeleider. Deze scheen ondertusschen geen tegenspraak te verwachten; hij fronste zijn voorhoofd en zijn effen trekken verborgen slechts met moeite zijn opgewondenheid.

„Je zult waarschijnlijk al wel vermoeden, waarover het gaat,“ merkte hij met gedempte stem op. „Ethel Hastings...“

„Ha zoo, het oude thema!“ De stem van den jongen advocaat klonk scherp en boos. „Zou het niet beter zijn Ralph, als wij bij ons laatste besluit bleven en deze aangelegenheid nu voor immer lieten rusten? Al je pogingen, om tusschen mijn verloofde en mij wantrouwen te zaaien, zullen toch vruchteloos zijn. Doe geen verdere moeite, hoogstens zou je een tusschen ons ontstane vervreemding tot een algeheele en dan zeker onverzoenbare breuk vergrootten. Geef je daar niets om, dan kun je vrij voortgaan verdachtmakingen tegen iemand uit te strooien, die mij niet alleen oneindig dierbaar is, maar die de achting, vereering en toegenegenheid van iedereen verdient!“

In zijn opwindning had hij den pas versneld en wilde nu dwars door de schaduwrijke plantsoenen van Madison Square naar den „luchtkrabber“ gaan die reeds in 't zicht was. De andere echter hield hem zacht bij den arm terug.

„Ned, wij zijn van onze prilste jeugd trouwe vrienden geweest; schouder aan schouder maakten wij school en college door, en toen het lot ons als mannen van elkaar scheidde, wisten wij elkaar altijd nog te vinden... Zal dan werkelijk dat meisje scheidend tusschen ons komen te staan en ons de belofte van trouw doen vergeten, die wij zoo dikwijls broederlijk gezworen hebben?“

Onmiskkenbare ontroering sprak uit zijn toon en zijn trekken namen een smeekende uitdrukking aan.

Onwillekeurig was Ned Whistler blijven staan.

Drift teekende zich op zijn gelaat af, toen hij gedempt er uit bracht:

„Is het misschien mijn schuld, dat onze goede verhouding van vroeger zoo jammerlijk moest verbroken worden? Wie stak de eerste spaak in het wiel, jij of ik? Wie trachtte mij door onhoudbare verdachtmakingen van hetzelfde meisje te vervreemden, dat hij achter mijn rug even ijverig als vruchteloos 't hof maakte? Of durf je nog altijd liegen?“

Hoemeer hij zich opwond, des te kalmer scheen zijn begeleider. Zij stonden nu voor het groote bloemperk aan de bovenste helft van het ver uitgestrekte plein.

„Laat ons niet opnieuw beginnen te redetwisten, het zou toch nutteloos zijn en de kloof slechts dieper maken,“ begon Ralph Waldon op zacht toegevend toon.

„Geloof je mijn plechtige verzekeringen niet, mij goed, per slot van rekening zijn alle verliefden blinde gekken. Het meisje is ongetwijfeld tevens een gevierde kunstenaar, anders zou ze niet de primadonna van onze groote opera's en de lievelinge van het meest verwende en het meest aanspraak makende publiek der wereld zijn. Maar hoe men haar zangkunst ook prijst, in mijn oogen blijft zij toch altijd de comediant, die haar rol ook in het leven helaas met al te goed gevolg speelt.“

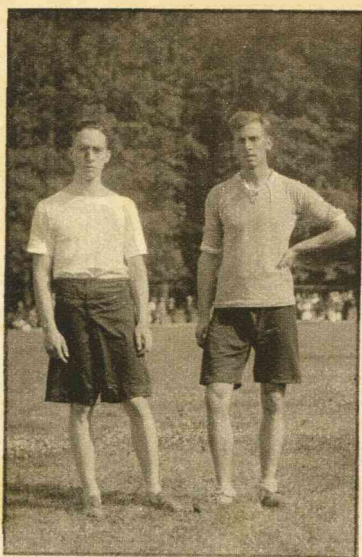
„Laat mij afscheid nemen. Ik heb daarenboven haast, maar nog erger stuit het mij tegen de borst, je beweringen aan te hooren, die toch slechts herhalingen blijven van hetgeen zij van het begin af waren: leugens en lasteringen.“ Dat klonk ijskoud.

Nu geraakte de andere in vuur.

„Met je beschimpingen schijn je het werkelijk tot een breuk te willen drijven!“

(Wordt vervolgd).

SPORTPANORAMA

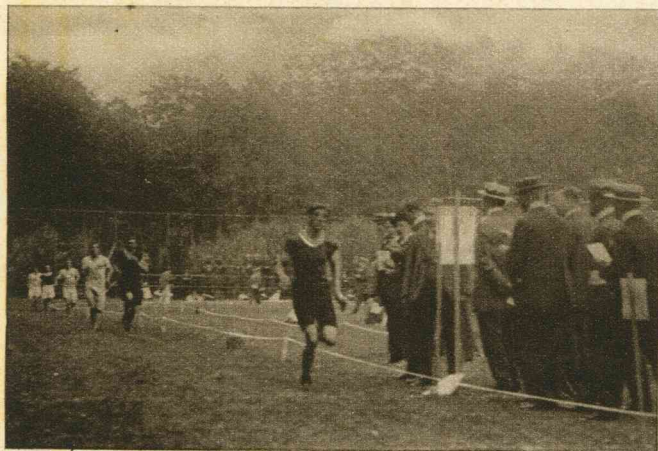
Links: K. Koffroth (Hercules) 1e prijs verspringen (6 M. 38). Rechts: P. N. Sint, (N.A.U.), kampioen v. Nederland verspringen.

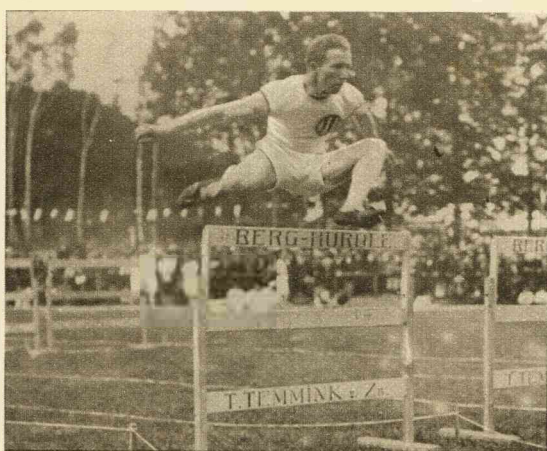
DE ATHLETIEKWEDSTRIJDEN OM „DE GOUDEN PLAK” TE ARNHEM.
De start van het nummer 3500 M. snelwandelen. Eerststeekomene W. Groenesteyn (A. A. C.) in 17 min. 12⁷/₁₀ sec.

J. H. van Dobben, die er in slaagde het record polsstokhoogspringen op 3 M. 27⁵/₁₀ te brengen.

De finish van de 1500 M. hardloopen. Eerststeekomende Ch. van Egdorn (C. A.) in 4 min. 24¹/₅ sec.

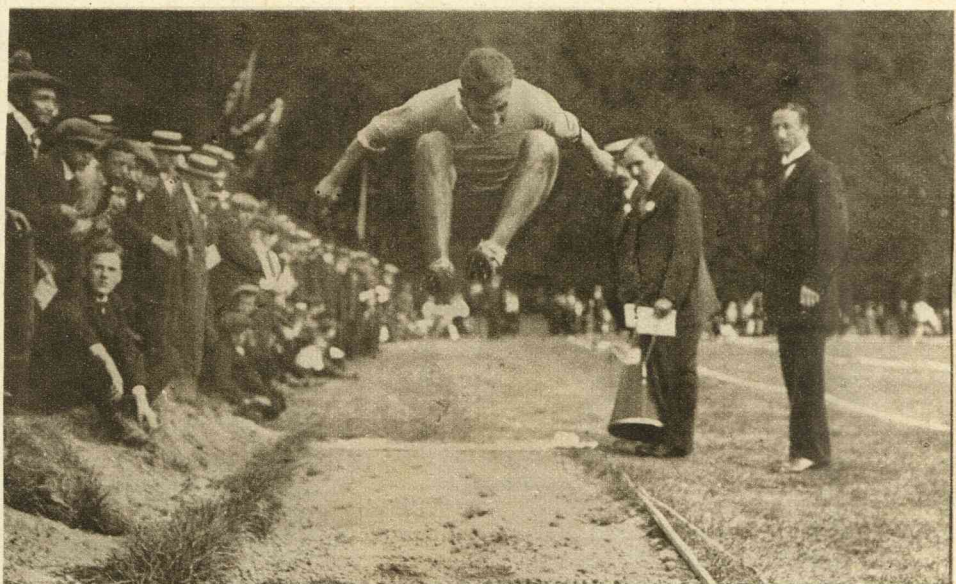
R. v. d. Heuvel (Sparta) behaalt het kampioenschap 110 M. hindernisloopen in 17¹/₂ sec.

De sprong van v. Dobben, waarmee hij het Ned. record polsstokhoogspringen op 3 M. 27⁵/₁₀ bracht.

Grijseels (links) tracht uit te loopen in den wedstrijd 400. M hardloopen. Winnaar J. Grijseels Jr. (U. D.) in 55⁹/₁₀ sec.

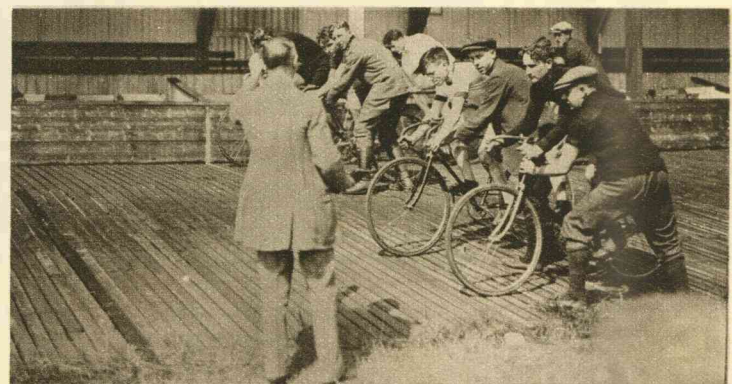

P. N. Sint (N.A.U.) springt 6 M. 17 waarmee hij den 2en prijs en het kampioenschap Nederland behaalde.

Wielervedstrijden op „de Raaijberg” te Bergen op Zoom. (foto Magnée).

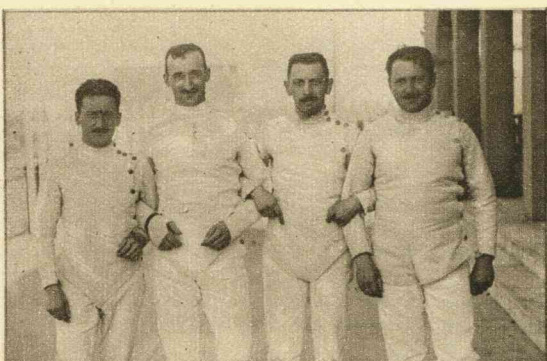
Begunstigd door prachtig zomerweer en bijgevoerd door een zeer talrijk publiek is j.l. Zondag op het mooi gelegen sportterrein van Vitesse bij Arnhem de eerste serie athletiekwedstrijden gehouden om „De gouden plak”. Een eigenaardigheid bij de gehouden wedstrijden verspringen is wel dat Sint den kampioens- titel behaalde met een 2en prijs; de winnaar van den 1sten prijs (Koffroth) is n.l. Amerikaan en kan dien dus niet voeren. — Te Bergen op Zoom zijn van 13—15 Augustus op „de Raaij- berg” wielervedstrijden gehouden, die zeer veel belangstelling ondervonden. Onze foto geeft den start van den 100-K.M.-wedstrijd voor Professionals. — Zondagochtend 13 Aug. heeft op de Schev. Wielersbaan een uurrit plaats gehad om te beslissen wie a.s. Zondag aan het kampioen- schap van Nederland mogen deelnemen. Onze fotograaf kielte den start van de Categorie Amateurs. — De Zeilvereniging „De Zeven- wolde” hield op Woensdag 9 Aug. een Zeil- wedstrijd op de Zuiderzee. Onze kiek geeft den start van de visschersvaartuigen van 40 voet lang en daarboven. — Te Zandvoort zijn scherm- wedstrijden gehouden op den degen. De équipe- wedstrijd om den wisselbeker, uitgelooft door de Revue der Sporten werd gewonnen door de zaal Giandomenici, bestaande uit de heeren L. Delaunoy; S. Zeldenrust, F. Vigeveno, N. Ap- hel. — Dinsdagmiddag werd onder begunstiging van zeer fraai zomerweer de Nieuwe Baarnsche Zwem- en Badinrichting aan de Rivier de Eem geopend. Onze foto geeft een groep gecostu- meerden tijdens de opening.

De uurrit op de Scheveningsche Wielersbaan. (foto Sijes).

Zeilwedstrijd van de Zevenwolde.

Schermwedstrijden te Zandvoort. („Holland”).

Opening der Nieuwe Baarnsche Zwem- en Badinrichting. („Holland”).